

СЕДМИЦАТА НА СУПЕРТАТКОВЦИТЕ

Здрава Каменова

илустрации:
Лиляна Дворянова

Здрава Каменова

СЕДМИЦАТА
НА СУПЕРТАТКОВЦИТЕ

илюстрации:
Лиляна Дворянова

СЕДМИЦАТА НА СУПЕРТАТКОВЦИТЕ

Те бяха съвсем обикновени бащи, които живееха в страната Татколандия, на улица „Родителска“. Някои от тях имаха по едно дете, други бяха бащи на по две деца, а някои „късметли“ бяха и с повече от три. И в един на пръв поглед нищо и никакъв ден, в един извънредно неизвънреден миг нещо се преобърна за тези седем бащи.

Направи **ЩРАК!**

Дали нещото беше някаква енергия във въздуха на улица „Родителска“? Нова непозната съставка в кафето на татковците ли беше? Или просто нещо в тях самите каза „щрак“ и те се превърнаха от обикновени, скучновати, заети и преуморени татковци в супермъже и вече нищо не беше същото? И това се случи в една и съща седмица, в седем последователни дни – таткоделник, таткорник, таткоряда, четвъртатко, петатко, съботатко, таткоделя. Тази седмица по-късно нарекоха неслучайно Седмицата на бащата.

В следващите страници ще откриете седемте невероятни истории на седем татковци от Татколандия, които, почти без да искат, станаха супергерои.

ТАТКОДЕЛНИК
понеделник
в страната Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 1

Той беше татко, казваше се Георги, живееше на улица „Родителска“ 6 заедно със слагкото си семейство. Татко Георги имаше шкембенце, три диоптъра очила и нищо от изброените неща не предвещаваеше, че той ще се превърне в супергерой, особено като прибавим и факта, че имаше 6-годишна дъщеря. Татко Георги редовно ѝ сплиташе плитките (нищо мъжествено), водеше я на уроци по балет и я чакаше там, седнал до пианото, цъкайки и слайдвайки без особен интерес телефона си (нищо героично). Често готвеше, при това лошо (също минус точки за героизъм), а всичко това се налагаше да прави, защото жена му – мама Гергана, работеше много, в много успешна фирма и много тренираше, за да е в супер форма и много късно се прибираше, защото няма как да си супер, ако не се прибиращ късно. А щом се прибереше, малката Джиджи се втурваше към нея и крещеше:

- Супер-ма-ма-ааа!

Уморен, татко Георги заспиваше в мисли как да стане супертатко, при положение, че мама беше супермама. И един ден той се събуди и, още преди да си взмие зъбите, заяви, че тръгва на работа и на фитнес.

Джиджи извика:

- Йеее, сега и тати ще е супертатко! А всички ние ще сме суперсемейство!

И така и стана! Татко Георги отиде на първия си работен ден, работеше в кол център, вдигаше телефони, говореше на английски, китайски, уругвайски, а през цялото време си мислеше на чист български какво ли прави малката Джиджи... Но после се спираше:

- Това не е професионално, един супергерой не се разсейва.

В почивката отиде да тича във фитнеса на Татколандия и докато тичаше на пътечката, а шкембенцето му припкахе два пъти по-бързо от краката му, той, загледан в телевизора пред пътечката, видя реклама на колело по Тати ТВ и се сети, че беше обещал на Джиджи да махнат помощните гуми и да я научи да кара сама, но не го беше направил, а колелцето ѝ, розовото, скучаеше в гаража до степен, че само му идеше да си натиска клаксона... Тази мисъл леко натъжи татко Георги, но той веднага се стегна и отиде пак на работа, ами така е при супергероите, те нямат време за децата си...

А през това време...

Джиджи отиде рошава на Таткочилище (така се казва училището в Татколандия). После гетегледачка я заведе на балет и цъкаше в телефона си, докато Джиджи правеше па-гъо-гъо, но не беше същото, защото, когато татко беше там с телефона си и я чакаше, той не само цъкаше, той спираше времето и го разтягаше, за да стане по-удобно, да се разположи в него Джиджи заедно с палците за балет и да прави пирует след пирует... А татко Георги от време на време надигаше поглед към нея и се усмихваше и Джиджи танцуваше гва... не, три... не - сто пъти по-хубаво!

Джиджи се прибра с гетегледачката и зачака супермама и супертатко да се приберат.

Татко Георги беше пръв, прибра се уморен, рамената му прекършени, шкембенцето му увиснало тъжно, а пък беше тренирал... Джиджи се метна на врата му:

- Супер-та-ти-иии!

А той само каза:

- Ох...

Джиджи се заплака:

- Супермен не казва „ох“! И старият ми татко не казваше „ох“. Искам си стария татко!

- Но аз трябва да ходя на работа, хората се чувстват безполезни, когато си стоят само вкъщи, а и мама не ме харесва такъв и аз не се харесвам такъв с готварска престилка, гребен и шкембенце...

- Но аз искам да имам плитки, да ме водиш на балет, да ми готвиш лошо и да карам колело!

- Плитките ще те науча да ги правиш сама, ще идвам на всички балетни концерти, вече ще ядеш само вкусна храна, сготвена не от мен, разбира се, а за колелото...

Тук татко Георги направи странна пауза, погледна още по-странно, изви едната си вежда, края на устата си и скочи, казвайки:

- Джигжи, ставай, отиваме да те уча да караш без помощни гуми.
- Но навън е тъмно, а аз съм по пижама!
- Какъв по-идеален момент за първи урок...

След 10 минути едно много щастливо момиче на 6 излезе по пижама и пантофи на улица „Родителска“ с уморения си татко, който светеше в тъмното (не само от щастие, а защото беше сложил фенерче на главата си). Двамата извадиха в тъмното колелото от гаража, за първи път му махнаха помощните гуми и тръгнаха към парка, осветени само от лъча на фенера, закачен на главата на татко Георги. Този лъч щеше да свети по пътя на малката Джигжи не само тази вечер, щеше да осветява цялото ѝ детство, и младостта ѝ, и всички години нататък. Да, винаги, щом усети страх, дори като голяма, Джигжи ще затваря очи и ще се връща в този момент и в светлината на това фенерче, закачено на главата на нейния татко, който ще направи всичко за нея, колкото и невероятно късно да е, колкото и невероятно уморен да е.

ЩРАК!

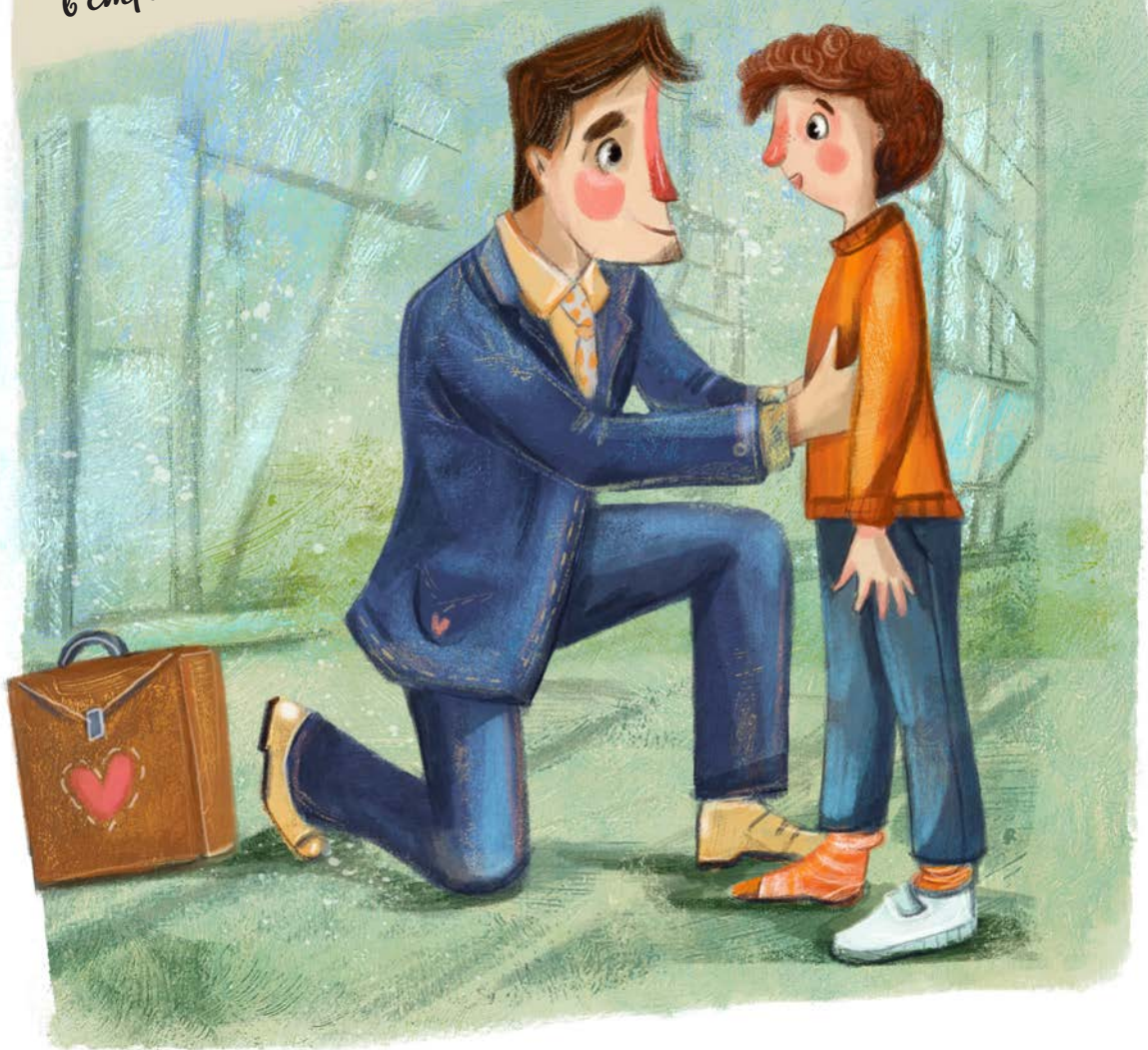
Чухте ли го? Ето това беше онзи вълшебен момент на преЩРАКването, на превръщането на един твърде обикновен татко в супергерой...

Да, Джигжи се научи да кара колело тази вечер, в таткоделник. Да, по пижама и пантофи, но това изобщо не беше най-уау-мега-страхотно-файнското нещо. Тази вечер... Да, в онзи ЩРАК момент, баща ѝ се превърна в супертатко и, каквото и да се случи оттук нататък, той завинаги ще си остане такъв... в нейните очи.

Супертаткото винаги изпълнява обещанията си, дори в невероятни обстоятелства, което, между другото, създава незабравим спомен.

ТАТКОРНИК
вторник
в страната Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 2

Историята на татко 2 се случи в ден втори от седмицата.

Той беше от онези татковци, които бяха първи във всичко.

Първи на височина.

Първи в работата си (га, той беше шеф на най-голямата фирма в Татколандия).

Първи тръгваше на зеленото на светофара на път за работа.

Първи приключваше вечерята и ставаше от масата, защото все имаше работа във фирмата си ТаткоМастър и ко.

Първи излизаше за работа.

Имаше първороден син на име Алекс и се казваше татко Първан.

Не харесваше името си, не звучеше модерно и затова се представяше само с фамилията си – Господинов. И това обръщение „татко“ малко му беше глезено, предпочиташе синът му Алекс да му вика „баща ми“. Та, г-н Баща ми Господинов рядко прекарваше време с 10-годишния Алекс, защото... (има ли нужда да се повтарям?)... все имаше работа.

Е, виждаха се по Коледа за отварянето на подаръците и яденето на сърмите, както и за чукването на великденските яйца и за духването на свещичките на всеки рожден ден. Това си прави общо 30 срещи, по поне 40 минути всяка. Ами, толкоз.

Но мама 2 влезе в болница, за да роди дете 2, детегледачката се разболя и ето дойде ден, в който господин Баща ми Господинов се озова насаме със сина си Алекс, а времето течеше и той закъсняваше за работа и много сериозна презентация във фирмата си ТаткоМастър и ко.

- До 3 минути да си облечен и обут и на вратата – каза той на сина си.

След 4 минути и половина Алекс беше лошо облечен и с общо една обувка на двата си крака. Господин Баща ми Господинов само изръмжа и каза:

- Заради теб ще закъснея.

После тръгна към колата, в едната ръка държеше Алекс, в другата необутата му обувка. Натика ги и двамата в колата и отпраши, мина на червено. Спря го полицаи и... последва глоба.

- Заради теб ме глобиха.

Пак се обърна Баща ми Господинов към сина си на задната седалка. После стигнаха в офиса, влязоха, Алекс все още с един бос крак. Колегите в асансьора се засмяха, като го видяха. И колегите в офиса се засмяха.

- Сядай тук и не ме излагай повече - каза Баща ми Господинов, посочи с най-дългия си и най-гневния си пръст едно диванче в стаята за почивка и влезе на важната си делова среща.

Алекс толкова скучаеше, че започна да разглежда кафемашината в стаята, онази специална кафемашина, която баща му беше внесъл чак от Специалноландия и заради която беше толкова зает, защото я представяше на местния пазар (каквото и да значеше това). Алекс стоеше на диванчето и вееше двата си крака с общо една обувка, но толкова дълго време продължи тая среща, че той нямаше как да не се вторачи в кафемашината и даже успя да я разглоби до последното болтче. Когато секретарката влезе и изпищя, Алекс изтърва болтчето и то се изгуби някъде на пода, както се изгуби и последната му капка добро настроение.

- Ще ме убият, чакат да занеса кафета, вече подписват договора за изкупуването на кафемашината, а ние нямаме машина, с която да направя кафе... Сега ще изгубим сделката. Как можа, Алекс?! - развика се секретарката.

Алекс реши, че ще е най-добре, ако лиши всички и най-вече баща си от присъствието си, за да може нещата да тръгнат в по-добра посока - и за бащата, и за кафемашината. Той тръгна с една обувка, излезе от офиса и пое просто напред. Вървеше и не спираше. Подмина един парк, две детски градини, пресече три кръстовища, 8 пешеходни пътеки и си мислеше колко ли щастлив е вече Баща ми Господинов, защото няма Алекс да му се пречка с едната си обувка и да му спира хубавата работа... Но когато взе да се стъмва, Алекс се сети, че не е много приятно да си сам навън и да не знаеш къде си. Също така му стана студено и гладно... И точно тогава една кола със син буркан спря зад него и оттам изхвърча баща му. Изглеждаше плашещо уплашен, хвърли се и започна да целува и прегръща Алекс, нещо, което никога не беше правил, дори

по време на отварянето на коледните подаръци или боренето с великденски яйца.

- Прости ми, Алекс - каза той.

- Не, аз съм виновен, заради мен всичко се провали.

- Защо говориш така?

- Ти го каза... Заради мен закъснях, заради мен те глобиха, после и заради мен сигурно не си подписал договора?!

В този момент зад гърба на Баща ми Господинов се погледна човек с полицейска униформа и попита:

- Това ли е синът ви?

- Да, това е.

- Моето момче, това ли е татко ти?

Алекс понечи да поправи полицаия:

- Това е баща ми, той не обича да му казвам татко.

- Да, аз съм таткото на Алекс - за пръв път изрече баща му и това накара Алекс да се почувства сякаш току-що го беше презърнал и му беше купил сладолед и даже му беше подарил кашон с играчки, но това не го накара да се почувства по-малко виновен.

- Всичко почна от тъпите ми обувки. Ако бях обул и двете навреме...

Полицаят се усмихна:

- Добре, че си обул само едната, защото много хора се сетиха, че са видели момче с една обувка и така успяхме да те намерим.

- Значи не правя всичко грешно?

- Не, този път аз сбърках - каза таткото на Алекс.

- Ти никога не бъркаш, баща ми.

- Напротив. Понякога е адски умно да си само с една обувка.

Тогава таткото на Алекс, който винаги държеше да е изрядно представителен, си събу едната обувка и я метна през рамо и каза на полицаия, че може да си върви.

- Ние с Алекс ще се поразходим и смятам да го правим поне два пъти сег-

мично, вечер, след работа и училище – каза таткото на Алекс и му стисна ръката.

Полицаят се качи в колата със синия буркан и замина, а Алекс погледна баща си и каза предпазливо:

- Съжалявам за кафемашината, знам, че тя е най-важна за теб.
- Не, най-важен си ти!

ЩРАК!

Ето това беше онзи момент, в който г-н Баща ми Господинов се превърна в татко и дори супертатко, велико достижение, което никоя супермашина не можеше да му осигури, била тя и от Специалноландия, била тя и за кафе.

Понякога да си признаем, че грешим, е най-героичното нещо, което можем да направим за детето си. Колкото и да е претоварен графикът, създайте в него място и за една разходка, редовно.

ТАТКОРЯДА
сряда
в страната Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 3

Татко З се казваше Здравко. Той беше от онези здрави татковци, които можеха да вдигат гума на кола, да изкачват върхове, да се гмуркат, да побеждават на футбол, да бият целия свят на канадска, а татко Здравко можеше и всички тези неща едновременно. Той имаше гараж на име АвтоТатко и поправяше всички таткомобили в Татколандия, освен това имаше трима сина – Камен, Желязко и Стоил. Имаше каменни нерви и железни навици да прекарва с тях стоически всяко свободно от работата време, но... Ето го и голямото „но“ в живота на татко Здравко. Това „но“ беше с плитки и се казваше Зара и беше дъщеря на татко Здравко. А той никак не разбираше от фрџ-прџ, грим-мрим, брокат и момичешки финтифлюшки, както ги наричаше той (под финтифлюшки имаше предвид чувства, емоции, книги, музика, изкуство – абе, всичко извън спорта, мускулите и колите).

Това не го правеше лош баща, напротив – за последната продукция по пиано на малката си дъщеря, той отида в залата и пренесе пианото шест етажа надолу и това не му тежеше, но не издържа тежката задача да изслуша продукцията по пиано и така и не видя Зара да свири на пианото, което после отново пренесе шест етажа нагоре. Зара все казваше на мама:

- Татко обича повече момчетата.
- Не, скъпа, той те обожава! Просто нещата, които вълнуват теб, не вълнуват него. Той не ги разбира, но ги уважава.
- Недостатъчно, щом не идва на концертите.
- Но е единственият татко, който сам местил пианото вече трета година – не се отказваше мама.
- Не искам да местил, а да ме слуша.

Зара въздъхваше и тайно се надяваше на другата година татко ѝ да е там, в залата. И за да направи това по-възможно, тя реши да започне да ходи и на театрална школа – там нямаше пиано за местене и татко Здравко нямаше да има оправдание да не влезе и да не гледа, ако иска да я

поукрепи.

И неусетно дойде другата година и другата продукция, тази на театралната школа. Вкъщи цареше суматоха, мама с едната ръка дошиваше поредната панделка върху костюма на Пепеляшка... Да, Зара беше Пепеляшка... А с другата ръка навиваше поредната букла на косата ѝ. Тамко Здравко пуфтеше и изглеждаше по-притеснен и от Зара. Беше облякъл тесен панталон с ръб, риза и вратовръзка и това мъчение не стигаше, а щеше да се наложи и да влиза да гледа театър. Той ни един аналгин за всеки случай, сякаш ходенето на театър е нещо, от което загължително боли глава, и после всички се качиха в семейния микробус – татко, мама, Зара, Камен, Желязко и Стоил. Всичките мъже се груснаха в колата много сресани, доста зализани и адски сърдити. Сърцето на Зара препускаше като бясно, а настроението в микробуса изобщо не ѝ помагаше да се успокои. На третия светофар тя не издържа и изкрещя:

- Разбрах, изобщо не ви пука за мен! Не влизайте, не гледайте, не ми трябва!

На трите момчета това им се стори чудесна опция и те рязко се усмихнаха, разрошиха си перчемите и заговориха за футбол, но мама на предната седалка погледна много лошо татко Здравко, който здравата почервеня, започна да мига нервно и даже по погрешка натисна мигача на колата, та и тя започна да мига.

- Понякога, когато правиш нещо за нея, трябва да се опиташ да го направиш по нейния начин – каза му тихо мама.

- Не ми се ходи на театър, а когато съм се нагласил да го направя въпреки всичко, пак ми се разсърдихте. Тези ваши женски финтифлюшки...

- Не разбираш ли, че нараняваш чувствата ѝ?

- Сега пък и чувства, нали просто отиваме на театър?! Къде намесихте пак чувства?!

И все пак нещо присви под ребрата татко Здравко, когато гледаше в огледалото за обратно виждане тъжното си момиче, прегърнало костю-

ма си на задната седалка в микробуса.

Пристигнаха. Зара се шмугна зад кулисите, без да каже нищо, момчетата останаха в микробуса, загледи в телефоните си, а татко Здравко влезе в салона с мама и притеснени зачакаха вдигането на завесата. Осветлението се приглуши, зазвуча музика и ето я – Зара в костюма на мама излиза на сцената. Мама и татко ахват и... и... и.... иии... (много „и“-та станаха!), но нищо не се случва. Притеснени погледи в публиката, шушукания.

Зара стои като вцепенена, а татко ѝ е там и нищо не може да направи. Ами няма пиано за местене, нито някой, с когото да се пребори на канадска... Зара трябваше да се бори с нейния си собствен невидим страх. Но татко Здравко трябваше да направи нещо и незнайно как и за самия него, въпреки всичко, което той самият беше, и въпреки, че не понасяше женски финтифлюшки, той се провикна силно, без да се замисля и без дори да разбира какво прави. От последния ред, там пред всички в залата, той изкрещя:

- Обичам те, тати!

Всички го погледнаха, той не се засрами, усети, че понякога не боли да го направиш по техния начин, онзи на момичетата, с техните неразбираеми финтифлюшки.

ЩРАК!

Чухте ли го отново? ПреЩРАКването.

В този момент татко Здравко стана още по-голям и по-силен, той стана гигант, супергерой. Нито мускулите му, нито хилядите тежки предмети и планини, които беше пренесъл като Херкулес през живота на семейството си, не можеха да постигнат това, което постигнаха само тези три думички „Обичам те, тати“, казани в точния момент на най-важното момиче в живота му.

И, о, чудо! Това се оказа и първата реплика на Зара от пиесата. Зара в ролята на Бел трябваше в първата си сцена да се сбогува с баща си, който тръгва на път.

- Обичам те, тати - каза тя от сцената. Но го каза така хубаво и силно, сякаш го казваше на някой, който е много важен за нея и сега на последния ред.

Понякога татковците на момичета е желателно да говорят и за чувства, и за женски финтифлюшки. Може и рядко, но на място.

ЧЕТВЪРТАКО
четвъртък в Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 4

Татко 4 приличаше на четворка - леко презърбен като цифрата 4... Мама 4 само преди няколко месеца беше отишла на небето, защото се беше отворило свободно място за ангел и тя бързо го беше заела като най-надеждна за работата. Татко 4 обаче трудно преживяваше отсъствието ѝ, стана много мълчалив, като че ли беше и постоянно хремав, защото все подсмърчаше, а пък, странно, не си слагаше капки за нос.

Двамата близнаци на татко 4 бяха щури като за четирима. Казваха се Том и Тим и се гонеха без спир като Том и Джери. Татко 4 дори това беше спрял да забелязва, толкова вглъбен и загледан в себе си беше станал, че веднъж свари спагетите в шапката си и си направи кафе във вазата. Друг път завърза обувките на Тим една за друга, вместо всяка поотделно, а в косата на Том забрави гребена, с който го решеше и така заведе и двамата на детска градина, но не в тяхната, а в страната Чичоландия, където на градина ходеха само чичовците, а не децата. Тогава се наложи баба да гоиде да живее с татко 4 и близнаците, за да сложи всичко по местата и да остави татко 4, както тя се изрази, „да се справи с чувствата си“.

- Явно това справяне с чувствата е нещо като пътешествие - каза Тим, - защото татко си е купил самолетен билет.

И да, татко замина. Нищо не се промени, освен, че вкъщи спря да се чува подсмърчането на татко 4, но след като изминаха три седмици, на Тим и Том почна да им липсва и мълчанието му.

- Къде е татко 4? - питаха постоянно баба си.

- Ще се върне, не се тревожете - отговаряше тя.

- Кога? - питаха те.

Баба свиваше рамене, сякаш това беше някаква мерна единица за време... Но татко 4 не се върна след две свивания на рамена, не се върна и след шест, и след 56... В детската градина децата започнаха да говорят страшни неща на Тим и Том. Рижият Чочо им прошепна:

- Майка ми каза, че баща ви ви е изоставил и няма да се върне.

Малката луничава Ани им каза, докато ядяха супата си:

- Според моя татко, вашият си е намерил нова майка, която не ви иска.
- А според мен са го отвлекли пирати - отговори на всички Тим, след като ядосано плъсна лъжицата в супата си.
- Да, защото е открил съкровище - продължи Том. - И сега измисля таткоплан за таткоспасение и ще се върне в Татколандия съвсем скоро.
- Ехааа - зягнаха всички и даже не си доядоха супата от възмущение да разберат подробности за приключението.

И така се започна. Тим и Том всеки ден измисляха нови епизоди от приключенията на татко 4. Един ден той се беше измъкнал от пиратите и беше се бил с 4 дракона с по 4 глави и 4 плейстейшъна, беше ги бил всичките на Фифа. На другия ден беше спасил принцесата на Фейоландия от селфитреска - прекалила със селфитата и се самоомагьосала, но той развалил проклятието. Друг път татко 4 беше попаднал на плаващи пясъци, които плават толкова надалеч, че го отплавали на другия край на света.

С минаването на дните обаче децата от градината все повече се увличаха от разказите за татко 4, а Тим и Том все повече не вярваха в тях. Без да си говорят, двамата близнаци бяха започнали да се убеждават, че ужасните предположения на децата от първите дни след заминаването на татко 4 може да се окажат и верни. Дали татко наистина не беше избягал от тях, защото са непослушни? Или беше намерил нова майка, която си има свои деца, и те двамата изобщо не са им нужни?

И Тим, и Том спряха да питат кога ще се върне татко. Спряха и да се гонят из къщи, станаха притеснително послушни, взеха и те да подсмърчат по ъглите, без да имат хрема, да се вторачват в нищото и да правят объркани неща, като например това да ядат супа с вилица и да не забелязват, или да ходят по пижама до магазина. Баба много се тревожеше, кършеше пръсти и цъкаше с език. Изобщо, в къщата вече се чуваше само подсмърчане с нос и цъкане с език.

И когато тази история съвсем беше на път да стане много тъжна, у дома на външната врата на улица „Родителска“ 3 се позвъни. Тим и Том отвори-

ха и зяпнаха така, че долните им зъбки опряха земята – там беше татко 4. Усмехнат, почернял, с два куфара подаръци и още толкова истории... Между другото, вече не приличаше на четворка, защото не беше презгърбен. И да, Тим и Том се оказаха съвсем прави. Татко им беше попаднал в плен на пирати, които ги нарече с някакви други имена – Депресия и Травма, явно женски пирати, после се наложило да се бие с дракона на Страх, който бил с четири глави. Е, само за феята не бяха познали, татко им не беше спасявал принцеси, беше оставил това за следващото приключение с Тим и Том, за което вече имаха и резервация олинклузив във Фейоландия другото лято.

За малко да забравим... Чухте ли го? Щракването, то съвпадна с отварянето на вратата и падането на ченетата на Тим и Том, но се случи...

ЩРАК!

В този миг, в това появяване на вратата, татко 4 се превърна в абсолютен супергерой. Той не само се беше справил с пиратите и драконите си, но и беше намерил начин да се върне у дома. И дори отново да увеси нос, Тим и Том ще знаят, че той пак ще се справи, пак ще се пребори и ще научи и синовете си на това.

Да преодолеем собствените си травми е чудесен начин да научим и децата си да се изправят на крака, след като нещо ги е съборило и са паднали.

ПЕТАТКО
петък в Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 5

Татко 5 даваше всичко на децата си – даваше им да тренират бокс, плуване, футбол, художествена гимнастика и шах, даваше им 5 след всеки успех и неуспех, не даваше само да си имат куче. Било много грижи, трябвало да се извежда и да му се мият лапите, било нещо като спорт, но за разлика от другите спортове бил особено неприятен. Въпреки, че татко и мама 5 бяха едни от най-грижовните, спортни и отговорни родители в Татколандия, в един много слънчев ден, докато бяха с децата си на площадката и правеха физически упражнения, Мая – момичето на семейството, падна от катерушката и се чу:

– Ааа...

Татко 5 се втурна, но не успя да стигне до дъщеря си, преди да се чуе ТУП на земята, а след ТУП последва и...:

– Ооо-ааа-шиа-ооо...

И после с колата до болницата, където докторът каза:

– Кракът е счупен.

Последваха операция, гипс и много дни вкъщи в леглото... И пак операция, и пак гипс... Дори след махането на гипса Мая трудно се изправяше, кракът я болеше и въпреки, че не трябваше да се отказва, тя все повече не намираше сили да прави ежедневните си упражнения. Нещо съвсем се обърка в Мая. Вече не искаше да гледа дори любимите си клипчета със смешни животни, не вдигаше телефона на приятелките си, не им изпращаше оплезени емотикончета, твърдеше, че вече никога няма да тренира гимнастика, даже изхвърли лентата си в боклука, а двата медала сложи в коша за рециклиране, а за капак...

– Мисля вече и да не излизам от къщи – каза тя и отново се метна в леглото, което от лежането ѝ вече се бе отегило и се бе изгърбило до пода.

И точно тогава баща ѝ се появи на вратата с кученце. Толкова сладко, нещо средно между кутия ванилов сладолед, бисквитена торта с много

крем и десетина желирани бонбона отгоре. Но с тази разлика, че след тази комбинация не ти става лошо. Кученцето я гледаше така с искрящите си очета, че чак стаята светна, а с опашката си така размърда въздуха, че обувките на Мая, които стояха необути от дни, се преместиха в съседната стая. Мая, която толкова бе искала куче, едва се усмихна. Татко Б реши изведнъж да се начумери и заяви много сериозно:

- Кучето остава вкъщи, а ти, Мая, ще трябва да го разхождаш сама.
- Моляяя? - извика Мая. - Аз едва ходя с този крак.

Но татко Б се начумери още повече (въпреки, че изобщо не му отиваше) и каза:

- Не ме интересува! Искаше куче, сега ще се грижиш за него. ТОЧКА!

ЩРАК!

В този момент нейният върховен татко се бе превърнал в зъл гений. Ах, ужасен баща, как можа да ѝ се падне точно той. И как не му е жал?! Ааархггг... Кученцето започна да скимти, Мая викаше от леглото в стаята си:

- Ехооо, някой да даде вода на кучето...

Но никой не се появи, да му се не види, дали не са излезли, без да ѝ се обадят? Тя с доста усилия стана и сипа водичка на мъника, той жадно я излочи и завъртя опашчица. Ами, да, сладък е, но какво от това... След малко ще се наложи и да го извежда навън... И, да, наложи се, особено, когато прочете и бележката в хола: „Купи храна за кучето, парите са на масата“...

След много „уф“, „ех“, „как може, да му се не знае“ и „ааа“, Мая излезе за пръв път от месеци навън, леко куцукайки, с кашка, куче и много гняв. И там, навън пред вратата, я чакаха всичките ѝ приятели, не я

бяха забравили. Последваха разговори, смешки, клипчета със смешни животни, отидоха и до магазина за храна на мъника и после дълго си играха с него и когато вечерта много късно Мая се прибра с нахранено и разходено куче и с усмивка до ушите, тя усети, че кракът не я боли и че тя от поне два часа е забравила дори да куца. Тогава отиде в хола и видя заспалия си татко пред телевизора, целуна го по бузата и каза:

- Ти си супер, татко!

Да, ако той не беше се направил на лош, колкото и трудно да му беше, тя все още щеше да лежи намусена, самотна и отегчена в леглото. А сега отново имаше целия си живот обратно, плюс едно страхотно куче, тоест, имаше вече живот и половина и супергерой за татко. Уау, колко много неща има Мая!

Да кажем „не“ на детето си и да сложим граници, когато поведението му е нездравословно за него и околните, е не по-малко геройство от това да бъдем винаги позитивни.

СЪБОТАТКО
събота в Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 6

Татко 6 и мама 6 бяха учители по математика и бяха решили първо да се съберат. Така мама 6 плюс татко 6 станаха равно на едно дете... После обаче решиха да се разделят и 6 делено на 6 стана едно, всеки си остана единица. Но детето? Едно, знаете, трудно се дели на две. И все пак, те го измислиха (добри математици бяха) – мама 6 прекарваше седмицата с дете 1, а татко 6 го взимаше през повечето съботи и недели. Изобщо, страшна аритметика беше това семейство.

Докато беше с мама 6, дете 1 събираше и умножаваше, и делеше, и четеше, и ходеше на училище, за да има само шестици. А с татко 6? Ами с него детето правеше същото, защото мама 6 настояваше и то учеше, та ушите му пукаха. Докато един ден детето каза: „СТОП“.

– Татко, сметките не излизат, откъдето и да го погледна – при мама смятам и уча, при теб също. Другите деца се забавляват, особено когато са с татковците си.

– Но виж навън вали – каза татко 6.

– Винаги има извинение... Ако не вали, ще ти е схванат кракът, ако не е това, ще е друго, трето, пето, шесто...

– Миличък, ако пресметнем метеорологичната прогноза върху продължителността на деня, разделено на моето желание да изкалям обувките си навън, както и вероятността да се простудиш и майка ти да ми се кара, това уравнение накрая ще е равно на нула желание да излезем навън.

– Отврат... – каза тази неособено приятна гума дете 1 и заключи ръцете си, но така ги заключи, че и най-добрият математик да не може да разшифрова кода за отключването им. Татко 6 се опита да развесели детето с торта.

– Не!

После пушна телевизора, на особено смешно детско. Без ефект.

После му подаде таблет, телефон, плейстейшън и когато и това не помогна, татко 6 почна да се удря с възглавницата по главата и да се ядосва.

Детето го погледна и каза: „Хи-хи“.

Бащата се удари по главата отново, последва още по-силно детско хихика-

не... И таткото удари детето с възглавницата, а детето взе друга и като започна един бой с възглавници... Навън валеше гъжд, но в къщата на татко Ъ метеорологичната прогноза беше купесто възглавничеста облачност с превалявания на гъши пух. И когато уморени от смях и размятане на възглавници двамата легнаха на пода, детето каза:

- Ех, да можеше да излезем пред блока и да играем на гама.

И татко Ъ скочи и налепи с хартиено тиксо по пода една голяма гама и двамата заскачаха по нея. Съседите отголу гойдоха и се караха, това беше също супер и предизвика много смях. А след това детето каза:

- Татко, искам на боулинг.

И отидоха на боулинг, ама в коридора. Наредиха бутилки с вода в единия край на коридора и ги удряха с футболна топка от другия. Съседите пак гойдоха, но този път се включиха в играта и престанаха да се сърдят и всичко беше Ъ. После на татко Ъ и дете 1 им се прииска да идат на игрището вкъщи, окачиха тенджерата на закачалката вместо кош и започнаха да се опитват да хвърлят шапките си в нея от кухнята. Резултатът от целия този ден беше 100 на 100 и за двамата. И се чу онзи вълшебен звук:

ЩРАК!

Той превърна скучния татко Ъ в супермен, чу се мнооого пъти през деня - толкова, че дете 1 и татко Ъ даже не успяха да ги преброят, защото бяха заети да умножават радостта си.

Лошото време навън не е оправдание за скука, напротив - може да е причина за най-невероятните нови игри у дома.

ТАТКОДЕЛЯ
неделя в Татколандия

ИСТОРИЯТА НА ТАТКО 7

Татко 7 беше от ония татковци, на които им се играе повече, отколкото и на децата, той не се спираше.

Някое от децата ще каже:

- Играе ми се футбол!

Ама няма топка. И таткото веднага ще навие тениската си на топка и ще каже:

- Та-ра-га-гам... Ето топка!

- Тенис на маса, може ли да играем, татко - ще каже другото дете.

- Може, ама няма хилки.

И таткото ще извика:

- Имаме учебници! - И ще започнат да играят химията срещу математиката на тенис на маса.

На плажа, ако вълните са високи, татко Каквото Му Хрумне веднага ще измисли да скачат на плиткото с два крака във водата, а после да си направят личен „Сървайвър“. Ще измисли няколко препятствия като „Открий заровената си джапанка“, „Уцели шапката с мига“ и „Донеси чаша вода от морето, без да я разлееш“ и всичко това със засичане на време. И така, докато мама 7 се скара и каже:

- Мирясайте вече всички!

Тогава татко Каквото Му Хрумне ще накара децата да седнат тихо и кротко и ще започне пак игра, ама тихичка, например „Имитирай как ходи мама“, или „Направи се на татко, когато е ядосан“, или „Покажи как прави брат ти, когато има двойка“. И ще почне един кикот... И тогава мама 7 пак ще каже:

- Ей, щураци, ще ви набия! - Но ще го каже така мило и така усмихнато, че никой няма да ѝ повярва, а после и тя ще се включи да имитира татко.

Един ден синът на татко Каквото Му Хрумне беше измислил страхотна игра и чакаше само татко да се върне, за да я играят заедно, но реши да я изпробва сам... Хвърляше балони, пълни с вода, от балкона по хората, които минаваха отдолу и се криеше. И така я изпробва тази игра около 12 пъти. Хората доста се ядосаха, което правеше играта особено приятна. Когато

татко и мама 7 се прибраха у дома с другите деца, пред външната врата чакаха 4 човека с мокри коси и много сърдити погледи. Татко разбра какво се е случило. Хората искаха малкия да се извини веднага. Татко ги покани всичките у дома, синът на татко 7 се ужаси и се скри под леглото и подслушваше през откренатата врата какво се случва в хола. Мама 7 направи кафе, а татко 7 се извини на ядосаните хора и момчето му се ядоса много, защото така съвсем разваля играта. Но татко Каквото Му Хрумне не спря до „извинявайте“, а продължи да говори... Той каза, че вината е отчасти и неговата, защото е пропуснал да каже на сина си, че игрите са велико нещо, но те никога не трябва да нараняват и обиждат другите. И тогава онези сърдити чичовци и лели се усмихнаха и даже единият от тях отиде да купи сладолед за малкия и той, малкият, който още стоеше под леглото, чу нещо да прави:

ЩРАК!

И той разбра, че неговият татко не само е суперзабавен, но и супермагьосник, защото може да накара и най-обърканата ситуация да се оправи с едно „извинявайте“. Малкият излезе изпод леглото, отиде в хола и тържествено каза: „Извинявайте!“. Това предизвика бурна реакция, хората го щипеха по бузите, оставиха му и бонбони, смяха се и после тръгнаха, а с татко продължиха да хвърлят балони, пълни с вода, но не по хората по улицата, а по стената в банята и беше супер, защото се измокриха до кости.

Бащите са герои, когато се държат вежливо с хората и учат и децата си на това.

Книгата "Седмицата на супертаатковците" на Здрава Каменова е посветена на силната връзка между детето и бащата. Тази връзка, благодарение на която децата са щастливи, спокойни и уверени, а бащите им - стабилни, окрилени и успешни. Връзка, която крепи дома. Част от Национална кампания Да бъдеш баща.

Издава се с подкрепата на
Обществения борд на Telus
International Europe:

 TELUS International
Bulgaria community board

Автор:
Здрава Каменова

Илюстрации и дизайн:
Лиляна Дворянова

Издател:
Асоциация Родители

Книгата се разпространява безплатно